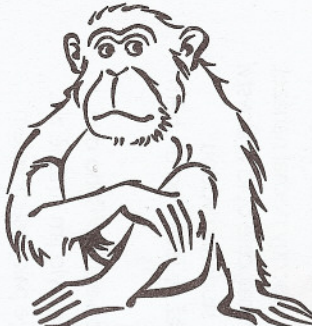
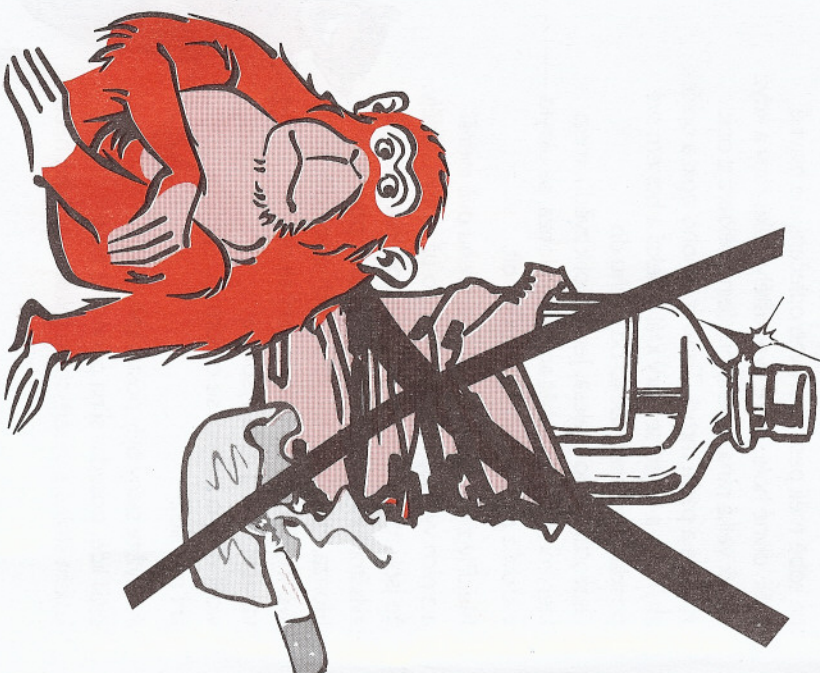

Vezmi si pastelku...

Oddělení podpory zdraví
Autor: MUDr. Josef Mikule,
Marie Hlavsová
Vydáno: 2003

**POHÁDKA
O OPIČÍM
KRÁLOVSTVÍ**

V jedné daleké zemi, kam ani člověk nepřijde, kde jsou stromy plné banánů, pomerančů a mandarinek a celý rok je krásně teplo, tak v té daleké zemi, kolem které je dokola modré moře, žije starý opičí král s královnou a s opičím princem Honzou a princeznou Lidkou se spoustou ostatních opic a opiček. A protože všichni jedí hodně dobrého ovoce a zeleniny, hodně běhají a skáčou, koupou se v tom modrém moři, tak jsou zdraví a veselí. Až jednou: na moři se nejdřív objevil proužek černého dýmu, pak komín a nakonec celá loď a ta loď plula stále blíž a blíž, až zůstala stát u samého břehu opičího království.

Starý moudrý opičí král se polekal. Kdysi dávno, že si to už skoro nikdo nepamatoval, připlula sem taky taková loď a z ní vystoupili nějakí divní tvorové, které před tím nikdo neznal. Vypadali jako velké opice, ale na sobě měli pestrobarevné oblečení, ale hlavně měli divné hole, které vypouštěly velké rány a když se tak velká rána ozvala, obyčejně některá z opic vykřikla a padla mrtvá. Tenkrát mnoho opic a opiček zhytnulo, a proto se starý král polekal a honem své poddané zaháněl daleko od břehu do neprostupného pralesa. Jen několik zvěďů, mezi kterými nesměl chybět ani princ Honza, se ukrylo v křoví a pozorovali, co se bude dít.

Nejdřív z velké lodi připluly ke břehu dvě menší a z nich vystoupila skupina lidí (to už opičky věděly, že jsou to lidé), na písku kousek od lesa postavili zvláštní bílé přístřešky (to jsou stany, poučoval Honza, který se o těchto věcech dozvěděl od svého přítele kormorána, který se dovedl vznášet moc a moc vysoko a viděl věci, o kterých se opicím ani nesnilo).

A když ty stany byly postavené, připluli další lidé, posedali si na pohodlné židle kolem stolků a vesele spolu mluvili a popíjeli něco

ze sklenic, z úst vypouštěli bílé obláčky dýmu. Pak se někteří z nich svlékli a skočili do vody a pak zase pili a kouřili. Tohle všechno opičí zvědové pozorovali a říkali si mezi sebou: oni ti lidé jsou vlastně velké opice, ale protože pijí ze sklenic a kouří, tak jsou velcí a silní a dovedou věci, které my neumíme. A tak se stále dívali na ty lidi a čekali, co bude dál. Den ubíhal a slunko pomalu zapadalo, až najednou byla úplná tma, lidé se vrátili na velkou loď a stany a všechno co bylo pod nimi tam nechali. To bylo něco pro opičáky: jako blesk vyběhli z křoví, posadili se do židlí, ale protože nikdy nic podobného neviděli, mnohokrát spadli. Nakonec se ale naučili sedět a začali si počínat jako lidé. Z lahví, které tam zůstaly, si do sklenic nalévali tu divnou vodu, co voněla tak trochu jako ovoce, ale v krku nejdříve páčila jako oheň a pak moc hezky hřála v břichu. Princ Honza jako první přišel na to, že ty bílé měkké tyčinky, které lidé strkali do pusy, se musí zapálit (lidé tam nechali i zapalovače) a pak nasávat z nich bílý kouř a ten vyfukovat i nosem.

A pak ti hloupoucí opičáci seděli pod stany na židlích, popíjeli tu divnou vodu, kouřili a říkali si, že jsou jako lidé, a dokonce ještě lepší, ale takové řeči netrvaly dlouho. Za několik minut se jim začalo špatně mluvit, pak už jen mumlali, ale navíc se jim všem udělalo hrozně zle. Padali ze židlí, zvraceli, bolelo je břicho, a hlava, jeden po druhém ztráceli vědomí, až všichni zůstali ležet pod stoly jako klády.

Mezitím starý opičí král netrpělivě čekal na zprávy o lidech, a když žádné zprávy nepřicházely, vyslal na výzvědy dalšího opičáka. Ten se za chvíli vrátil a oznamoval: „Pane králi, je zle, všichni naši zvědové jsou otráveni, nevím, jestli nejsou dokonce mrtví!“

Opičí král dal okamžitě povel a celá opičí armáda, vyzbrojená klacky, se vypravila na pomoc. Své druhy našli tak, jak králův zvěď říkal: nehybné, jako mrtvé. Král vyhledal nejdříve svého syna, prince Honzu, sklonil se k němu a hned poznal, o co se jedná: cítil ohavný zápach cigaret a stejně odporný zápach alkoholu. Rozkázal všechny odnést a sám se ujal léčení. Nejdříve všem vypláchl žaludek tak, že jim zasunul do krku hadičku, do ní nalil mořskou vodu a lil tak dlouho, pokud ta voda se všim, co bylo v břichu, nevytekla ven. Pak všechny nechal naházet do vody a důkladně umýt. A pak celé opičí království ty otrávené opičky umývalo studenou vodou a vyplachovalo jim žaludky, až se jeden po druhém začali probouzet.

Trvalo to dlouho, až do odpoledne příštího dne. Když se ti nešťastníci probrali, bylo jim strašně zle. A moudrý starý opičí král si je pak posadil kolem sebe a řekl jim:

„Vy jste ještě malé, hloupé opičky. Myslíte si, že když budete dělat něco jako člověk, tak se z Vás stane také člověk, ale to není pravda!“ Král se na chvíli odmlčel a vzpomínal na doby, kdy se sám setkal s lidmi a pak pokračoval: „Vy jste jako ty malé lidské děti, které si myslí, že budou dospělí, když budou třeba kouřit, nebo pít. Ale tím škodí jen samy sobě.“

Myslíte si, děti, že to musí být jen v pohádce?

Dospělí i děti dnes již ví, že kouření moc škodí zdraví nejen kuřákům, ale i nekuřákům, a to zvláště dětem.

